

M. —; denne Pris ville Mynterne have i Hertugdømmerne og Hamborg, og de ville gaa, saalænge Uverden veed, at de ere fuldvægtige. Men kommer der først en Erfaring for, at de danske Guldmynter ikke mere ere fuldvægtige, og at man ret jævnlig finder Stykker imellem dem, der have tabt over denne $\frac{1}{2}$ pCt. i Vægt, have tabt 1 eller $1\frac{1}{2}$ pCt. eller endog noget mere indtil 2 pCt. i Vægt, vil Følgen deraf blive, at man taber Tilliden til dem og ikke tager dem, i alt Fald ikke uden Opgjæld. Derfor siger jeg, at for vor egen Skyld, og netop for vore jydsk Landmænds Skyld, som det ærede Medlem tog særligt Hensyn til, er det af største Vigtighed, at de Guldmynter, der kunne føres ned til Hertugdømmerne, naar Landmændene skulle betale de Produkter, som de købe der, høre til et Sæt af Guldmynter, som har et stort Navn for altid at være fuldkommen sikkert og fuldvægtigt. Det er dette, der er af Vigtighed, og det er dette, der giver Mynterne deres Kurs og deres Verdi i Forholdet til Udlandet.

Berg: Jeg forstod ikke det ærede Medlem ret, naar han først henviste til Erfaringer i andre Lande som en Bekræftelse paa, at vi skulde gaa den samme Vej, og da jeg reiste Indvending derimod og henviste til England, fremtullede England for os som et afkræftende Exempel. Der er en bestemt Forskjel mellem det, det ærede Medlem holder paa, og Bestemmelserne i England, og det er, at der i England er sat en bestemt Grænsse, under hvilken Guldmynter hverken skal være et forpligtende Betalingsmiddel mellem Mand og Mand eller overfor Statskassen. Det er der i det foreliggende Forslag og ligeledes i England, og de samme Følger som i England kunne derfor komme tilfælde her, hvis vi ikke sikre Borgernes Ret til at faae Mynterne indbetalte i Statskassen; at det af Administrationens Raade kan indrømmes efter Ansøgning, er ikke blot genevende i højeste Grad for den daglige Omfætning, men vil forvolde Uleilighed, og jeg skal ikke negte, at vort Forslag vil i Virkeligheden kunne sikre, at vi have i Almindelighed en mere fuldvægtig Guldmynt, end vi efter de Ferrerss Forslag maatte have, og de jydsk Landmand, som det ærede Medlem interesserede sig saa meget for, ville tilvisse efter vort Forslag nok kunne sikre sig at have fuldvægtige Mynter i Kommen, naar de skulle ned og handle med Hertugdømmerne; jeg tror imidlertid ikke, at det er de jydsk eller danske Guldmynter, der gaa Syd paa, jeg tror, at det snarere er omvendt. Det kan antages, at det i enkelte Tilfælde kan have Betydning for større Handlende, at de have fuldvægtige Mynter til Sammenmet med Udlandet, men vi lave ikke en Myntlov væsentlig af Hensyn til saadanne Handlende eller til enkelte større Bankierer, men fornemlig af Hensyn til den praktiske Anvendelse mellem Mand og Mand. Det interesserede

mig at høre, at det ærede Medlem i Dag kom til at nævne denne store Brøkkforskel mellem tybste og danske Penge efter de to nye Systemer, thi vi er indre fra første Behandling, at det ærede Medlem vilde modbevise, at jeg havde Ret, naar jeg sagde, at netop ved dette System var definitivt slaaet fast endnu en Uanskelighed mere for Beregningen mellem vore jydsk Naboer og os, og at man derfor maatte have Betænkkelighed i saa Henseende. Det omhandles aldeles ikke her; her omhandles kun de praktiske Hensyn for vort eget Lands Borgere.

Ordføreren: Ved sine sidste Bemærkninger kom det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) ind paa en lille Opposition mod hele Myntreformen. Denne tror jeg ikke, det er fornødent at indbegaa, efter at dette Tjing for sit Vedkommende har stadfæstet Myntkonventionen, og saavidt jeg erindrer, stadfæstet den enstemmig. Derimod vil jeg tillade mig at optage den Raad, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Kreds (Fenger) spandt, nemlig Sammenligningen med de engelske Guldmynter og med Slidgrændsen i England. Det er fuldkommen rigtigt, at der er en Forskjel paa de Bestemmelser, som her foreslaas, og dem, som gjælde i England; men Forskjellen er ikke den, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds fremhævede. Forskjellen er for det første den, at vi faae to Slidgrændser, medens man i England kun har en. Deri ligger en stor Betyggelse, at der er een Slidgrændse for Omløbet mellem Mand og Mand og en anden Slidgrændse, som i Reglen vil ligge 15 Aar længere frem i Tiden, ved hvilken Mynten ophører at være lovligt Betalingsmiddel overfor Statskassen. For det Andet haves der ved den engelske Guldmynt heller ikke den Bestemmelse, som vi her have optaget, om en Bemyndigelse for Regjeringen til at give Erstatning for Mynter. Her vil jeg tillade mig at henvende det Spørgsmaal til den høitærede Minister, om han ikke i Henhold til den Indstilling, som Udvalget ved anden Behandling gjorde, ved den Bestemmelse, som nu findes i Loven, vil anse sig bemyndiget til at give Erstatning for Mynter uden særligt Andragende, altsaa til at bemyndige de offentlige Kasser her i Landet til under visse bestemte Regler, som kunne bestjendtgjøres, at give Erstatning. Der ved vilde en meget væsentlig Del af de Indvendinger falde bort, som ærede Medlemmer have reist. De ærede Medlemmers første Forslag er aldeles utvilsomt stridende mod Konventionen; dette behøver jeg ikke at komme tilbage til, efter hvad der er fremhævet af den ærede Minister. Det Samme mener jeg fremdeles om Forslaget under Nr. 3; thi naar det i Tillægsartiklen er bestemt, at det skal være enhver af Regjeringskerne uforment at paatage sig en videregaaende Indværlingspligt med Hensyn til de Guldmynter,